

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka, soudkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudce JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **V. N. D.**, zast. JUDr. Juditou Jakubčíkovou, advokátkou se sídlem Krameriova 139, Klatovy, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2013, č. j. MV-86496-3/SO/sen-2012, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 10. 2013, č. j. 5 A 131/2013 - 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 10. 2013, č. j. 5 A 131/2013 – 36, jímž byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2013, č. j. MV-86496-3/SO/sen-2012.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[2] Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Stěžovatel konkrétně namítl, že správní orgán prvního stupně usnesením přerušil řízení o jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, avšak toto usnesení nebylo vůbec (řádě) doručeno advokátce stěžovatele, číslo jednací ve výroku tohoto usnesení nebylo správně uvedeno, poučení nebylo jasné a konkrétní, a zejména celé správní řízení bylo nedůvodné, neboť stěžovatel při jednání správního orgánu doložil, že není

na území ČR bez řádného povolení. Dále stěžovatel uvedl, že rovněž nebyl důvod zahajovat řízení o jeho vyhoštění, a to s ohledem na protokol Policie ČR – Cizinecké policie v Plzni ze dne 28. 5. 2012; navíc stěžovatel byl pouze na základě pravomocného rozhodnutí o vyhoštění zařazen do evidence nežádoucích osob, ačkoliv nikdy nebylo tvrzeno ani prokázáno, že by byl skutečně takovou osobou. Dodal, že nebyla vedena dvě správní řízení, nýbrž pouze jediné, a to řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Dle stěžovatele se správní orgán druhého stupně nevyrovnal se všemi skutečnostmi stěžovatelem namítanými a v rozhodnutí uvedl zcela nejasné a nesrozumitelné závěry. Namítl, že řízení o správním vyhoštění stěžovatele bylo pravomocně zastaveno a nelze jej tedy ignorovat, jak to učinil správní orgán druhého stupně; uvedl, že ke správnímu vyhoštění může dojít až poté, kdy není vyhověno žádosti stěžovatele o prodloužení doby platnosti k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.

[4] Následně stěžovatel namítl nesprávnost napadeného usnesení městského soudu o odmítnutí jeho žaloby z důvodu nepřipustnosti.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Pokud stěžovatel brojil kasační stížností proti usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby, přichází zde z povahy věci v úvahu pouze kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Nejvyšší správní soud je v takovém případě v řízení o kasační stížnosti oprávněn zkoumat pouze to, zda rozhodnutí městského soudu a důvody, o které se toto rozhodnutí opírá, jsou v souladu se zákonem; jeho úkolem není věcně přezkoumávat, zda je žaloba stěžovatele důvodná nebo zda rozhodnutí o přerušení řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je zákonné či nikoli. Rozsah přezkumu rozhodnutí v řízení o kasační stížnosti je vymezen povahou a obsahem přezkoumávaného rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 24/2004 – 49, nebo ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 – 65, tato, stejně jako i dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Z vyžádaného správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podal dne 15. 3. 2012 na Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu; řízení bylo vedeno pod sp. zn. OAM-14350/DP-2012. Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 26. 6. 2012, č. j. OAM-14350-11/DP-2012, toto řízení přerušilo, a to do doby pravomocného ukončení řízení ve věci správního vyhoštění stěžovatele. Stěžovatel podal proti tomuto usnesení odvolání, jež bylo rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 30. 5. 2013, č. j. MV-86496-3/SO/sen-2012, zamítnuto a usnesení Ministerstva vnitra potvrzeno. Následnou žalobu stěžovatele městský soud odmítl pro nepřipustnost dle § 46 odst. 1 písm. d), § 68 písm. e) a § 70 písm. c) s. ř. s. Městský soud svůj závěr odůvodnil tím, že stěžovatel podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti usnesení, kterým bylo přerušeno správní řízení; rozhodnutí o přerušení řízení je přitom

pokračování

dle ustálené judikatury rozhodnutím, jímž se toliko upravuje vedení řízení a které je tedy ze soudního přezkumu vyloučeno. Soud dodal, že usnesení o přerušení řízení nezasahuje do stěžovatelových práv; o procesní a dočasné povaze napadeného rozhodnutí svědčí i to, že ve správním řízení bylo v době rozhodnutí městského soudu již pokračováno.

[9] Nejvyšší správní soud předně připomíná, že kasační stížnost, jako mimořádný opravný prostředek, je koncipována na principu nutného konkrétního tvrzení stěžovatele, přičemž kasační důvody dle § 103 odst. 1 s. ř. s. se vztahují k rozhodnutí městského (krajského) soudu; Nejvyšší správní soud nepřezkoumává rozhodnutí správního orgánu druhého stupně (to je náplní žalobního řízení). Směřuje-li kasační stížnost proti usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby, je třeba, aby stěžovatel uvedl, v čem konkrétně spatřuje nezákonnost rozhodnutí městského soudu. Omezí-li se však pouze na výtky směřující proti rozhodnutí správního orgánu, aniž by jakkoli zpochybnil rozhodnutí soudu o odmítnutí žaloby a argumentačně vyložil, v čem nezákonnost (pochybení) spočívá, nelze než konstatovat nedůvodnost takové kasační stížnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 43/2003 – 48, nebo ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 As 73/2006 – 121, v návaznosti na usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 12. 2007, sp. zn. I. ÚS 2342/07). V dané věci stěžovatel neuvedl v kasační stížnosti žádnou námitku, již by zpochybňoval odmítnutí žaloby městským soudem; toliko konstatoval, že odmítnutí žaloby bylo nesprávné. Kasační stížnost brojící proti usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby je tak nedůvodná.

[10] Ke zcela obecné námitce stěžovatele o „nesprávnosti“ odmítnutí jeho žaloby městským soudem nezbyvá než uvést následující. Nejvyšší správní soud pravidelně poukazuje na nutnost správního soudu v každém konkrétním případě zkoumat možný zásah do subjektivních práv osoby (žalobce) a s tím související nezbytnost restriktivního výkladu výluk z přezkumu ve správním soudnictví dle § 70 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 1 Afs 86/2004 – 54, nebo ze dne 23. 4. 2008, č. j. 8 As 40/2007 – 61, či ze dne 27. 10. 2009, č. j. 2 Afs 186/2006 – 54, anebo nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 3. 2006, sp. zn. IV. ÚS 49/04); tato povinnost soudu však neznamena, že by soud měl zákonem stanovené výluky ignorovat. Městský soud se svými závěry neminul rozhodovací praxí stran přezkumu rozhodnutí o přerušení řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 3 As 64/2007 – 62, nebo ze dne 30. 1. 2009, č. j. 4 As 48/2008 – 23) a dospěl-li k závěru o nepřipustnosti žaloby, nebyl již oprávněn přezkoumávat, zda v řízení před správním orgánem došlo k vadám, resp. zkoumat další žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2004, č. j. 4 Ads 54/2003 – 91).

[11] Pro výše uvedené Nejvyšší správní soud nedůvodnou kasační stížnost dle § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[12] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, za použití § 120 s. ř. s.) a žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. prosince 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu